

Carl August Lorentzen

Lorentzen var allerede som dreng begyndt at stjæle, og han fortsatte sine tyverier som voksen. Han udviklede en forkærlighed for at bryde ind hos velhavende og stjæle smykker og lignende dyre værdigenstande, men han begav sig også af med pengeskabstyverier. Lorentzen blev pågrebet og dømt adskillige gange, og som følge heraf sad han ofte i fængsel. I 1948 blev han indsat i Statsfængslet i Horsens, og det var herfra, han gennemførte en berømt flugt.

Gennem mange måneder planlagde og forberedte Lorentzen flugten, og natten mellem den 22. og 23. december 1949 førte han sin plan ud i livet. Bag skabet i sin celle havde han brudt et hul i muren ind til et hulrum under trappen. Herfra havde han gravet en 18 meter lang tunnel, der førte ned under fængselsgården og over til fængselsinspektørens kartoffelkælder, hvorfra Lorentzen kunne gå direkte ud i det fri. Over indgangshullet til tunnelen havde han efterladt en lap papir til fængselspersonalet. På papiret havde han i hånden skrevet: "Hvor der er en Vilje, der er der ogsaa en Vej!" – og nedenunder fulgte Lorentzens underskrift. Den spektakulære flugt blev forsidestof henover julen.

Det var ikke første gang, Lorentzen var undvejet. Otte gange før var det lykkedes ham at flygte midlertidigt fra forskellige straffeanstalter – første gang som en ganske ung mand fra en opdragelsesanstalt. Men heller ikke niende gang lykkedes det Lorentzen at forblive på fri fod. Efter kun syv dage uden for murene blev han pågrebet på en gård 10 km syd for Horsens og ført tilbage til fængslet, hvor han som straf for sin flugt blev sat to måneder i straffecelle. Det lykkedes aldrig Lorentzen at flygte igen, men de mange flugtforsøg affødte så stor popularitet, at han på et tidspunkt skiftede navn til Kentmann. Han blev prøveløsladt i 1954, men året efter blev han igen fængslet for tyveri, og han døde i fængslet i Horsens i 1958, 61 år gammel. Han havde da tilbragt i alt 37½ år af sit liv i arresthuse og fængsler.

Lorentzen var et usædvanligt menneske. Han var vellidt af både medfangerne, såvel som af fængselsbetjentene. Fængselsinspektør Arne Frederiksen husker ham som: "Et af de mest interessante og højtintelligente fanger og menneskepersonligheder, han har mødt". Derudover var Lorentzen kunstner, og afprøvede gennem de mange år i fangenskab mange kunstneriske udtryksformer.

Flugt

Det er et brud på loven, når man flygter fra et fængsel. Derfor er der strenge disciplinærstraffe til de fanger, der forsøger at flygte og de, hvor det lykkes, og som senere bliver fanget igen. Det kan være pengebøder, men også isolation, forlængelse af straffen eller, før 1920, korporlig straf.

Alligevel prøver fangerne at flygte igen og igen. Mange flygter fordi de ikke kan holde ud at sidde indespærret, andre for at komme ud til familien, og rigtig mange flygter for ikke at gå mentalt i stå. Enkelte har måske et image som flugtkonge, de skal leve op til, som tilfældet var med Carl August Lorentzen, der blev berømt for sin flugt i 1949. Men det kan også være for at få tiden til at gå, eller, som en tidligere indsat sagde: "Fordi jeg ku'!"

En flugt, eller undvigelse, som fængselsfolk kalder det, kan foregå på utallige måder. Nogle fanger laver forklædninger for at undgå at blive genkendt, andre benytter friheden til at gøre opmærksom på sig selv og måske begå nye forbrydelse. Fælles er at de altid, efter kortere eller længere tid, ender tilbage bag murene igen.